

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Η ΚΑ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΑΔΑΜ ΣΥΝΕΠΛΗΡΩΣΕ ΕΝΟΣ ΑΙΩΝΟΣ ΖΩΗ!...

(Τί είδαν τὰ μάτια της σὲ διάστημα ἑκατὸν ἑτῶν...)

κεῖ τὸν γνώρισε ἡ κυρία Ἀδάμ, συνδεθείσα μαζύ του μὲ στενὴ φιλία.

Μόλις ἡ δνὶς Λαμπέρ — γιατὶ αὐτὸν ἦταν τὸ οἰκογενειακὸ δινομα τῆς Ιουλιέττας — παντρεύτηκε τὸν Ἐδμόνδο Ἀδάμ, ἐνα ἔξεχοντα πολιτικὸ καὶ τραπεζίτη τῆς ἐποχῆς του, πρώτη τῆς δουλειᾶς ἦταν ν' ἀνοίξῃ καὶ αὐτὴ ἔνα σαλόνι. Μολονότι, δόμως, ἡ κόμησσα ντ' Ἀγκού τὴν θοήθησε ἀρχικῶς στὶς προσπάθειές της, ἀργότερα, ὅταν εἶδε ὅτι ἡ νεαρὴ προστατευομένη τῆς εἶχε τραβήξει τοὺς καλυτέρους φίλους της, θύμωσε πολὺ καὶ διέκοψε ἀποτόμως κάθε σχέσι μαζύ της.

ΤΟΝ περασμένο μῆνα, ἡ κυρία Ιουλιέττα Ἀδάμ, ἡ διάσημη Γαλλίδα λογογράφος καὶ μεγάλη φίλη τῆς Ἑλλάδος, συνεπήρωσε τὸ 100ὸν ἔτος τῆς ήλικίας της. Φαινόμενο σπανιότατο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων, οἱ ὄποιοι σπανιότατα φτάνουν σὲ τόσο προχωρημένη ἥλικία. Καὶ ὅταν λάθουμε ὑπ' ὅψιν μας ὅτι ἡ κυρία Ἀδάμ ἔξακολουθεῖ νὰ διατηρῇ τὴν πνευματική της διαύγεια καὶ ἰσχυροτάτη μνήμη, μποροῦμε νὰ ἀναλογισθοῦμε τί μεταλλεῖν ἀναμνήσεων θὰ εἴνε ἡ γυναικα αὐτή..

Ἡ κυρία Ἀδάμ υπῆρξε τὸν περασμένο αἰῶνα, ὅταν ἡ δημοκρατία ἀντικατέστησε ὄριστικὰ τὴν αὐτοκρατορία καὶ τὴ βασιλεία στὴ Γαλλία, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σημαίνουσες προσωπικότητες τῶν Παρισίων. Τὸ σαλόνι τῆς συναγωνίζόταν τὸ σαλόνι τῶν Λακρουά, στὸ ὄποιο μεσουρανοῦσε ὁ Βίκτωρ Ούγκω. «Οσο γιὰ τὴν κυρία Ἀδάμ μεταξὺ τῶν τακτικῶν ἐπισκεπτῶν καὶ τῶν στενωτέρων φίλων τῆς συγκατέλεγε τὸν Θιέρσο, τὸν Γαμβέτα, τὸν Σαδί Καρνό, τὸν Γκρεβύ — δόλους δηλαδὴ τοὺς μεγάλους πολιτικοὺς ἄνδρας τοῦ νέου καθεστῶτος.

Τοὺς περισσότερους ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς εἶχε γνωρίσει στὸ σαλόνι τῆς κομήσσης ντ' Ἀγκού, ἡ ὄποια ἄρχισε νὰ δέχεται πολιτικούς, καλλιτέχνας καὶ δημοσιογράφους ὄλων τῶν κομμάτων ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ ἀριστοκρατικὴ συνοικία Σαΐν-Ζερμαίν τῆς ἔκλεισε τὶς πόρτες της, γιὰ νὰ τὴν τιμωρήσῃ γιὰ μιὰ σκανδαλώδη ἔρωτικὴ περιπέτειά της μὲ τὸν μεγάλο μουσουργὸ Λίστ.

Στὸ σαλόνι, λοιπὸν, τῆς κομήσσης ντ' Ἀγκού ἔκαμε ἡ Ιουλιέττα Ἀδάμ τὴν κοσμικὴ τῆς ἐκπαίδευσι, ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἐπαρχία τῆς καὶ πήγε στὸ Παρίσι, γιὰ ν' ἀφοσιωθῆ στὰ γράμματα. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ κόμησσα, παρὰ τὸν ὄψιμο δημοκρατισμὸ τῆς, διατηροῦσε ἀκόμη τρόπους μεγάλης κυρίας. Ἐδέχετο τακτικὰ φίλους ἐκ τῶν ὄποιων ἄλλοι ἡσαν ἡδη διάσημοι καὶ ἄλλοι θὰ κατακτοῦσαν ἀργότερα τὴν δόξα: τὸν Σαΐντ-Μπέθ, τὸν Λαμαρτίνο, τὸν Μεριμέ, τὸν Ζιραρντέν, τὸν Ρενάν, τὸν Ταΐν, τὸν Μπερλιόζ καὶ πολλοὺς ἄλλους.

Καταλαβαίνετε τώρα πόσο ἐνδιαφέρουσα θὰ ἦτο ἡ συζήτησις μεταξὺ τόσων περιφανῶν ἀνδρῶν. Ἡ νεαρὰ Ιουλιέττα, ἀμίλητη καὶ προσεκτική, τοὺς ἄκουγε μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια, ἐντυπωνούντας τὰ λόγια τῶν στὴν μνήμη της, γιὰ νὰ τὰ μεταφέρῃ ἀργότερα στὶς «Ἀναμνήσεις» της, μιὰ αὐτοθιγραφία ποὺ ἀποτελεῖ μοναδικό πίνακα τῆς παρισινῆς κοσμικῆς ζωῆς κατὰ τὴν ἐποχὴ ἑκείνη.

Συχνὰ, πολὺ συχνά, ἡ κόμησσα ντ' Ἀγκού, ἡ ὄποια αἰσθανότανε ξεχωριστὴ συμπάθεια γιὰ τὴν Ιουλιέττα, ἐπαιρνε τὰ βράδυα τὴν «μικρὰ φίλη» της, ὅπως τὴν ἀποκαλοῦσε καὶ τὴν πήγαινε στὴν «Κομεντί Φρανσαίζ», γιὰ νὰ δῆ τὴν Ραχήλ νὰ ἔρμηνεύῃ ρόλους τοῦ Ρακίνα, ἡ στὴν αἴθουσα Βαλαντούρ, ὅπου ἡ μεγάλη καλλιτέχνης Ριστόρι ἐνεσάρκωντε τὴν ἔνθετη μανία τῆς Μηδείας ἡ καὶ στὴν «Οπερα», ὅπου δ ἀσύγκριτος Φόρ ετραγουδοῦσε στὸν «Φάουστ» τοῦ Γκουνώ...

“Οταν δ Ριχάρδος Βάγνερ, ἐντέλως ἀγνωστος ἀκόμα ως μουσουργὸς καὶ γνωστότερος ως ἐπικίνδυνο ἐπαναστατικὸ στοιχεῖο, ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Σαξωνία, ἐπειδὴ κινδύνευε νὰ φυλακισθῇ καὶ νὰ καταφύγῃ στὸ Παρίσι, στὸ σαλόνι τῆς κομήσσης ντ' Ἀγκού ἐπαιξε ἀποσπάσματα ἀπὸ τὶς πρώτες του ὅπερες. Ἐ-

Ἡ διάσημη Γαλλίδα συγγραφεὺς κυρία Ιουλιέττα Ἀδάμ, ἡ ὄποια συνεπλήρωσε τελευταῖα τὸ 100ὸν ἔτος τῆς ἥλικίας της 1.

Μόλις ἡ δνὶς Λαμπέρ — γιατὶ αὐτὸν ἦταν τὸ οἰκογενειακὸ δινομα τῆς Ιουλιέττας — παντρεύτηκε τὸν Ἐδμόνδο Ἀδάμ, ἐνα ἔξεχοντα πολιτικὸ καὶ τραπεζίτη τῆς ἐποχῆς του, πρώτη τῆς δουλειᾶς ἦταν ν' ἀνοίξῃ καὶ αὐτὴ ἔνα σαλόνι. Μολονότι, δόμως, ἡ κόμησσα ντ' Ἀγκού τὴν θοήθησε ἀρχικῶς στὶς προσπάθειές της, ἀργότερα, ὅταν εἶδε ὅτι ἡ νεαρὴ προστατευομένη τῆς εἶχε τραβήξει τοὺς καλυτέρους φίλους της, θύμωσε πολὺ καὶ διέκοψε ἀποτόμως κάθε σχέσι μαζύ της.

Ἡ κυρία Ἀδάμ ζήτησε τότε τὴν προστασία τῆς μεγάλης μυθιστοριογράφου Γεωργίας Σάνδη. «Ως τὴν ἐποχὴ ἑκείνη, ἀπέφευγε νὰ ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν τραγικὴ ἐρωμένη τοῦ Ἀλφέδου ντέ Μυσσέ, γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὴν κόμησσα ντ' Ἀγκού. Πράγματι, ἡ κόμησσα, ἡ ὄποια δὲν μποροῦσε νὰ συγχωρέσῃ στὴν συγγραφέα τῆς «Ινδιάνας» τὸ γεγονός ὅτι δοκίμασε κάποτε νὰ τῆς πάρῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς τὸν Λίστ, ἀπηγόρευσε στοὺς φίλους της νὰ ἔχουν στενές γνωριμίες μαζύ της. Ἄλλ' ἡ κυρία Ἀδάμ δὲν εἶχε κανένα λόγο, τώρα ποὺ τὴν ἀπηρνήθη ἡ κόμησσα, νὰ μὴ ἐπιδιώξῃ τὴν πολύτιμη φιλία τῆς Γεωργίας Σάνδης.

Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ διάσημη μυθιστοριογράφος τῆς φάνηκε πολὺ χρήσιμη. Ἐνδιεφέρθη γιὰ τὰ πρῶτα τῆς φιλολογικὰ δοκίμια, τὴν θοήθησε μὲ τὶς συμβουλές της καὶ τὴν ἐνεθάρρυνε μὲ τοὺς ἐπαίνους της.

Ξαφνικά, ἐκηρύχθη ὁ γαλλογερμανικὸς πόλεμος. Ἡ πανωλεθρία ποὺ ὑπέστησαν τὰ γαλλικὰ στρατεύματα, ὑπῆρξε κεραυνούβολο κτύπημα γιὰ τὴν ἐκλεκτικὴ αὐτὴ συντροφιά. Πολλὰ σαλόνια ἔκλεισαν, τὸ γέλιο καὶ ἡ χαρὰ χάθηκαν ἀπὸ τοὺς κοσμικούς κύκλους τῶν Παρισίων. Ἡ κυρία Ἀδάμ, φλογερὰ πατριώτις, ἔνοιωσε μὲ τόσον δύσυνηρά ἔντασι τὸ δύνειδος τῆς καταστροφῆς τῶν Γάλλων στὸ Σεδάν, τὶς φρικαλέτητες τῆς πολιυρκίας καὶ τῆς κατοχῆς τῶν Παρισίων, ὡστε ἡ περίοδος αὐτὴ ἔμεινε θαθειά χαραγμένη στὴν μνήμη της καὶ προσανατόλισε τὴν δραστηριότητά της πρὸς νέους δρίζοντας: «Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἑκείνη, ἀφιέρωσε ὅλη τὴν ζωὴ της σ' ἔνα μονάχα σκοπό, πῶς νὰ συγκρατήσῃ στὴν συνειδησί τῆς Γαλλίας τὸ μίσος κατὰ τὴν Γερμανίας.

Στὰ 1879 ἴδρυσε τὴν «Νέα Επιθεώρησι» μὲ πρόγραμμα τὴν ἀναζωπύρωσι τοῦ πατριωτικοῦ αἰσθήματος τῶν Γάλλων. Στὴν ἐπιθεώρησι αὐτὴ ἡ κυρία Ἀδάμ ἔγραψε ἀρθρα ἔξωτερης πολιτικῆς ἐμπνεόμενα πάντοτε ἀπὸ θαύμα ἀντιγερμανισμοῦ. Ἐκ παραλλήλου, δόμως, φιλοξενοῦσε στὶς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ της δόλα τὰ νεαρὰ ταλέντα. Στὴν γυναικα σύτη ἀνήκει ἡ τιμὴ ὅτι ἐπέβιλε στὰ γαλλικὰ γράμματα συγγραφεῖς ὅπως ὁ Πιέρ Λοτί, ὁ Γκύντε Μωπασσάν, ὁ Ζάν Ρισπέν, ὁ Πώλ Μπουρζέ, ἡ Μαρσέλ Τιναίρ, ὁ Λεόν Ντωντέ, ὁ Πώλ Μαγκερίτ... Καὶ μόνο γι' αὐτὸν τὸν λόγο, ἡ κυρία Ἀδάμ θὰ παραμείνη ἀξία τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς γαλλικῆς φιλολογίας.

‘Ο Βίκτωρ Ούγκω τὴν ἐλάττευε καὶ ὁ μέγις μουσουργὸς Μάγιερμπερ τῆς ἔστελνε κάθε μέρα, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς παραμονῆς του στὸ Παρίσι, ἐνα μποκετάκι βιολέττες...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 44)

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Η ZANNET

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 18)

λεφτά του. "Ηταν σωστά είκουσι φράγκα. "Αν τὰ ξώδευε αὔριο θά έμενε νηστικός. Μά τί σημασία είχε τὸ φαι μπροστά στὴν θύεια τῆς ώμορφης Ζαννέτ;

Κι' δι Πιέρ πήρε ένα αὐτοκίνητο...

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ἡ Ζαννέτ δὲν μπόρεσε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ό πυρετὸς τῆς φλόγιζε τὸ σῶμα τῆς καὶ τὴν ἔκανε νὰ παραμιλάῃ. Ή μικρὴ χορεύτρια ζητοῦσε ἐπίμονα νὰ τῆς φορέσουν τὶς ώμορφες τουαλέττες τῆς καὶ τὰ διαμαντικά τῆς.. Ό Πιέρ ἐκείνη τὴν ήμέρα σὰν τρελλὸς ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι του. Μά δὲν πήγε στὸ θέατρο. Αργά μόνο τὴν νύχτα γύρισε κοντὰ στὴ Ζαννέτ κρατῶντας ένα τεράστιο δέμα.

"Η μικρὴ χορεύτρια ήταν ἑτοιμοθάνατη.

— Ζαννέτ, τῆς εἶπε μὲ λυγμούς δι Πιέρ, ἀνοιξε τὰ μάτια σου νὰ ίδης τὶς τουαλέττες σου... Κύτταξε πόσο ώμορφες εἰνε!... Κύτταξε πόσο λάμπουν αὐτὰ τὰ διαμάντια.

"Η μικρὴ χορεύτρια ἀνασηκώθηκε στὸ κρεβάτι τῆς. Χάιδεψε ὅλη αὐτὰ τὰ πλούσια πράγματα ποὺ ήταν σκορπισμένα γύρω τῆς καὶ χαμογελοῦσε εύχαριστημένη.

— Θέλω νὰ τὰ φορέσω! φώναξε μὲ μιὰ παράξενη ζωηρότητα. Βοηθήστε με νὰ κάνω τὴν τουαλέττα μου!...

Ο Πιέρ καὶ η μητέρα τῆς ἔντυσαν τότε τὴν Ζαννέτ μ' αὐτὰ τὰ πλούσια ρούχα καὶ τὴν στόλισαν μὲ τὰ διαμαντικά. Ή μικρὴ χορεύτρια ήταν πεντάμορφη. Κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη μὲ ένα θριαμβευτικὸ χαμόγελο καὶ εἶπε:

— Σ' εύχαριστώ, Πιέρ! Πάντα ήσουν καλὸς μαζύ μου!

Κ' ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς μὰ γιὰ νὰ μὴν τ' ἀνοίξῃ ποτὲ πειά. Εἶχε πεθάνει!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκαν δυγατὰ χτυπήματα στὴν είσοδο τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἀνδρικὲς φωνές. Δυὸς ἀστυφύλακες ζητοῦσαν τὸν Πιέρ Γκωμέρ. Κι' δι ηλεκτρολόγος μ' ἔνα γαλήνιο ψόφιο κατέβηκε ἀργά τὴ στενὴ καὶ σκοτεινὴ σκάλα. ἀφῆσε νὰ τοῦ περάσουν τὶς χειροπέδες καὶ νὰ τὸν σύρουν ὥς τὴ φυλακή. Δὲν τὸν ἔνοιαζε πειά γιὰ τίποτε. Εἶχε κλέψει γιὰ νὰ χαρίσῃ στὴν ἀγαπημένη του δι τὴν ὀνειρευόταν. Καὶ τώρα ήταν πρόθυμος νὰ πληρώσῃ μὲ τὴν καταδίκη του, τὴν τελευταία χαρὰ τῆς ώμορφης χορεύτριας.

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕΣΑΙΓΙ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΜΕΓΑΛΗ ΡΟΙΔΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 11)

στερα ἔκανα μιὰ καλλιτεχνικὴ «τουρνέ» σ' ὅλον τὸν κόσμο.

Τὸ 1931, τέλος, τὴν ἐποχὴ δηλαδὴ ποὺ βρισκόμουν στὴν Ισπανία, συνέβη τὸ πιὸ εύτυχὲς γεγονός τῆς ζωῆς μου. Ἐρωτεύθηκα τρελλὰ ον διάσημο Ισπανὸ ήθοποιὸ Βαλεντίνο Παρέρα, τὸν διποίο παντεύθηκα ψτερ' ἀπὸ λίγους μῆνες στὶς Κάννες. Ετοι, κατάλαβα πὼς ήμουν μιὰ εύτυχισμένη γυναίκα, γιατὶ εἶχα πρυγματοποιήσει ὅλα τὰ τρελλὰ ὄνειρά μου: νὰ γίνω μεγάλη ἀσιδές, ν' ἀγαπήσω, νὰ παίξω στὸν κινηματογράφο, νὰ ζήσω εύτυχισμένη ὥς σύζυγος. Κι' ἀλήθεια, δου γιὰ τὸ τελευταῖο, μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, δι τὸ γάμος μου εἶνε δι πιὸ ταιριαστὸς γάμος τοῦ κόσμου!...

ΓΚΡΕΙΣ ΜΟΥΡ

ΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ ΤΩΝ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 25)

τὴν δραπέτευσίν του. Ετοι, οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν μποροῦσαν ποτὲ νὰ βροῦν καμμιὰ ἀφορμὴ ἐναντίον του, γιατὶ τὸ ἴδιο «κόλπο» κρησιμοποιοῦσαν καὶ σ' ὅλες τὶς ἄλλες παρόμοιες περιπτώσεις.

Μιὰ ήμέρα, τέλος, δι Βίνσεντ Κόλ προδόθηκε ἀπὸ ἔνα συνένιο χό του. Οἱ ἀντίτιποι του τότε τὸν περικύκλωσαν, μὰ ἐκεῖνος πρόφτασε νὰ καταφύγῃ μέσα σ' ἔνα τηλεφωνικὸ θάλαμο. Οἱ ἔχθροὶ του περίμεναν ἀρκετὴ ὥρα ἔξω ἀπὸ αὐτὸν καὶ ψτερα, γιὰ νὰ τελειώνουν γρήγορα ἔκαναν κόσκινο μὲ τὶς σφαίρες τους τὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο. Ο Βίνσεντ Κόλ βρέθηκε μέσα σ' αὐτὸν αἰμόφυρτος μὲ 24 σφαίρες σ' ὅλο τὸ σῶμα. Εἶχε προφάσει ώστόσο νὰ τηλεφωνήσῃ τῆς γυναίκας του καὶ νὰ τῆς στείλῃ ἔναν τελευταῖο ἀποχαιρετισμό...

* * *

Πρόσφατο τώρα θῦμα τῆς κρίσεως εἶνε κι' δι ἀρχιγκάγκστερ Τζάκ "Ολλυ, ποὺ εἶχε παρατήσει τοὺς ἐκβιασμοὺς καὶ τὶς ἀπαγωγὲς καὶ ἔκμεταλλευόταν τρίμιντο μεγαλύτερα μιούζικ-χώλλ τοῦ Μπρόντγουαίη. Ο Τζάκ "Ολλυ ἐπὶ πλέον ἔπαιζε διαρκῶς στὸ χρηματιστήριο, ριψοκινδυνεύοντας πάντα δλην τὴν περιουσία του ποὺ ἔφτανε τὰ 90 ἐκατομμύρια δολλάρια. Πρὸ ἔξη μηνῶν ὡστόσο, μπλέχτηκε κι' αὐτὸς στὸ τελευταῖο κράχ τῆς Γουώλ Στρήτ καὶ ἔχασε μέσα σὲ μιὰ ήμέρα δλην τὴν περιουσία του. Ο Τζάκ "Ολλυ βρέθηκε ἔτσι ἀπένταρος! Η ξαφνικὴ θύμως αὐτὴ πτῶσις στὸ λιθόστρωτο καὶ στὴν ἀνεργία, τοῦ φαινόταν ἀπίστευτη. Κι' ἀξαφνα, τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ήμέρας, τὴν ὥρα ποὺ ἔτρωγε σ' ἔνα ἀριστοκρατικὸ ἐστιατόριο τοῦ Μπροντγουαίη, χλωμισε ἀπότομα, σηκώθηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα του, ἔχωσε τὰ χέρια του μέσα στὰ μαλλιά του κι' ἀρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Αδύνατον!.... Αδύνατον!...

Ο θιγγός μπροστὰ στὴν όλοσχερή καταστροφή του τὸν είχε

Η ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΑΔΑΜ ΣΥΝΕΠΛΗΡΩΣΕ ΕΝΙΣ ΑΙΩΝΟΣ ΖΩΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 41)

Η Ίουλιέττα Αδάμ, ή ὅποια εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν πατέρα της, ἔνα ἐλευθερόφρονα φιλόσοφο, ν' ἀγαπᾶ τὴν ἀρχαία Ελλάδα σὰν πραγματικὴ πατρίδα της, πίστευε βαθειά στὶς ήθικὲς ἀρχὲς τοῦ χριστιανισμοῦ, δην πίστευε διόλου στὴν εὐγνωμούσην τῶν ἀνθρώπων...

Μιὰ μέρα, ἔνας φίλος τὴν πληροφόρησε ὅτι κάποιος γνωστός της τὴν κακολογούσε. Η κυρία Αδάμ, χωρὶς νὰ ταραχθῇ διόλου, χαμογέλασε μελαχολικὰ καὶ ψιθύρισε:

— Καὶ θύμως, δὲν θυμοῦμαι νὰ τοῦ ἔχω κάνει καλὸ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ οὔτε καὶ νὰ τοῦ ἔχω προσφέρει καμμιὰ ύπηρεσία...

Οταν δι Πιέρ Λοτί, τὸ πνευματικὸ παιδί της, ἀρρωστος βαρεία στὴν ἐπιχρίσια του, παράλυτος, ἔτυμοθάνατος σχεδὸν, ἔξεφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν δῆ γιὰ τελευταία φορά, ή κυρία Αδάμ δὲν ἐδίστασε — σὲ ἴλικια 85 ἑτῶν — νὰ κάνῃ ἔνα κουραστικὸ ταξίδι γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀποχαιρετήσῃ τὸν ἀγαπημένο της προστατευόμενο, τὸν ουγγραφέα τοῦ διποίου κατηύθυνε τὰ πρώτα βήματα...

Στὰ 1886, ὁ γνωστός Παρισινός ἐκδότης Σαρπαντιέ, παρεκάλεσε τὴν ζωγράφο Λουίζα Μπρελώ νὰ κάμη τὸ πορτραΐτο τῆς κυρίας Αδάμ, μὲ τὸ ὅποιο ἤθελε νὰ κοσμήσῃ τὸ ἔξωφυλλο ἐνὸς νέου περιοδικοῦ, ή «Σύγχρονος Ζωή». Η διάσημη συγγραφεὺς ἔδειχθη μὲ μεγάλη καλωσύνη τὴν ἄσημη καλλιτέχνιδα. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχε ἐκδώσει τὸ ἀριστουργηματικὸ μυθιστόρημα τῆς «Εἰδωλολάτρις» ποὺ μεταφράστηκε καὶ στὴν γλώσσα μας μὲ τὸν τίτλο «Ελληνίς» — τὸ «ποίημα τῆς σαρκός», δηποτὲ τὸ χαρακτηρίζει ἡ ίδια. Αλλ' ή πεῖρα τὴν είχε κάμει νὰ μὴ ἀποδίδῃ πειά μεγάλη σημασία στὶς ἀνθρώπινες ἀξίες.

— Θὰ σου κάνω μιὰ ἔξομολόγησι, παιδί μου, εἶπε μιὰ μέρα στὴν Λουίζα Μπρελώ. Γνώρισα δλους τοὺς διάσημους ἄνδρες τῆς ἐποχῆς μου... "Ε, λυπόν, ἐλάχιστοι ἀπὸ αὐτοὺς μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ἀνθρωποί..."

Πρὸ σαράντα περίπου ἑτῶν, ή Ίουλιέττα Αδάμ, ἔξαντλημένη πειά ἀπὸ μιὰ ἐντατικὴ ζωὴ — τὸ περίεργο εἶνε ὅτι οἱ γιατροὶ είχαν καταδικάσει πρὶν ἀπὸ ἔξηντα πέντε χρόνια τὴν γυναικα αὐτὴ ποὺ συνεπλήρωσε τὸ 100ὸν ἔτος τῆς ήλικίας της!... — ἀπεφύσισε ν' ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὸν κόσμο στὴν ἀρχοντικὴ ἔπαυλι τοῦ Ζίφ. Απὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἐλάχιστες φορὲς ἐπεσκέφθη τὸ Παρίσιο. Συχνότατα, θύμως, πηγαίνουν καὶ τὴν ἐλέπουν στὸ ἐρημητήριό της ὅσοι ἀπὸ τοὺς παληνοὺς τῆς φίλους ζοῦν ἀκόμα...

Η κυρία Αδάμ συνεπλήρωσε ἐνὸς αἰῶνος ζωὴ. "Έχει τὴν μεγάλη χαρὰ νὰ βλέπῃ δίπλα τῆς μιὰ κόρη δυδόντα ἑτῶν. Καὶ κανεὶς ἀπὸ δσους τὴν πλησιάζουν δὲν μπορεῖ νὰ συλλογισθῇ ἀσυγκίνητος ὅτι τὰ μάτια αὐτὰ, ποὺ διατηροῦν ἀκόμη τὴν νεανικὴ τῶν λάμψι, είδαν τὸν Μπερανζέ καὶ τὸν Λαμπαρτίνο, τὴν Ραχήλ καὶ τὸν Φρειδερίκο Λεμαίτρ, τὸν Δουμᾶ πατέρα καὶ τὸν Τουργκένιεφ...

— Ναι, είδαν πολλὰ τὰ μάτια μου, συνηθίζει νὰ λέη ή κυρία Αδάμ. "Ερχονται στιγμές ποὺ θέλω νὰ τὰ κλείσω παντοτεινά. "Αλλοτε, θύμως, μὲ πιάνει ἀγωνία, μὲ τὴν σκέψη ὅτι δὲν ἀργεῖ νάρθη ή μέρα πού θὰ πάψω ν' ἀντικρύζω τὸ τρομερὸ καὶ θαυμάσιο συγχρόνως θέαμα τοῦ κόσμου...

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 5)

Πρὸ καιροῦ καταδικάσθηκε ἔνας κάποιος Ράλφ Οσμάν σ' εἰκοσι χρόνια φυλακῆς, γιατὶ εἶχε πουλήσει τὰ σχέδια προφυλάξεως τῆς διώρυγος τοῦ Πάναμα. Ωστόσο κατάφερε νὰ γλυτώσῃ αὐτὴν τὴν τιμωρία, γιατὶ ὁ πρόεδρος Ρούσθελτ εἶχε δηλώσει ὅτι αὐτὰ τὰ σχέδια δὲν ἤταν σπουδαῖα καὶ ὅτι δὲν χρειαζόταν νὰ παραμένουν μυστικά! "Ενας ἐπίσης ἀξιωματικὸς τοῦ ιαπωνικοῦ ναυτικοῦ εἶχε συλλη